

Важко бути другом людини

Євген Дудар

Рябко лежав у буді. Голову висунув надвір. Поклав на лапи. Погода — золото. Летять лапаті сніжинки. Одна з них сіла Рябкові на ніс...

Глянув на хатнє вікно. З нього б'є, як із прожектора. За вікном виграє ялинка. Рипнули двері. Вийшов господар. Рябко навіть не ворухнув хвостом, бо господар подався до хвіртки. Вже конопадиться. Чекає гостей.

О! йдуть! Вітаються. Гаморять. Декого Рябко впізнає. Отой рудий завжди лізе до Рябка цілуватись. А отой в розстебнутому пальті минулого року цілу ніч сидів на Рябковій буді й виводив:

— Чому я не сокіл?

Чому не літаю?

Рябкові вже й самому хотілось, щоб той став соколом і полетів.

Усі зайшли до хати. Рябко заплющив очі. Легка дрімота сповила його тіло. Сниться Рябкові, що з хати вийшла господиня. Йде до Рябка, несе полумисок з м'ясом і каже:

— З Новим роком тебе, Рябко! На ось поласуй...

Рябко тільки роззявив рота, як хтось над самим вухом запищав:

Ой, чорна я си чорна...

Рябко аж підскочив. До нього хитаючись ішла дебела молодиця. Щоб уникнути напасті, Рябко втягнув голову до буди.

З хати вийшов отой рудий, що завжди з Рябком цілується. Прощай, сон!

Рудий почовгав до хвіртки. Щось там довго бубонів. Потім поплентав до Рябкової буди.

— Рябко! А, Рябко! А де ти там? М-може, ти вмер?..

Ви дасте вмерти, подумав Рябко.

Рудий став навкарачки перед будою. Хрипким басом загавкав на Рябка. Тоді почав пхати голову в дірку.

Рябкові хотілося вкусити рудого за носа. Або хоч налякати. Але вирішив краще з п'яним не зв'язуватись.

Рудий витягнув голову. Сів біля буди.

— Рябко! А, Рябко! Давай вип'ємо. За Новий рік. За те, щоб ми були людьми...

Ти собі будь людиною, думав Рябко. А я не хочу.

— Рябко! Сучий син! — кричав рудий. — Ти що, оглух?! Я до тебе говорю? Давай вип'ємо! На!

Рябко вирішив не загострювати стосунків. Виліз із буди. Привітно помахав хвостом. Рудий підставив йому лице. Рябко поцілував у губи. Фу! Вдарило, як із тієї бочки, яку господар ховав колись за його будою.

— На! — підніс рудий до носа Рябкові пляшку. — Давай на двох...

Рябко понюхав. Відвернувся.

— Рябко, ти мені друг? — закричав рудий ображено.

Рябко похитав ствердно хвостом.

— Тоді на, пий. Ах, пардон. Ти з чарки не п'єш. На. Я тобі буду лити на м'ясо.

Рябко ковтав шматочок за шматочком. Дерло в горлі. Крутило в носі. З очей капали сльози. Але рудий кричав: "Ти мені друг?" Торкався чаркою Рябкового носа. Хлюпав із чарки на м'ясо. М'ясо давав Рябкові, а сам допивав із чарки.

Рябкові стало дуже весело. Він почав цілувати рудого куди попало. Кинувся за дамою, що горланила "Ой, чорна я си чорна", і розірвав їй спідницю. Налякав kota.

Потім на когось гавкав. Когось кусав. Хтось його бив. Далі нічого не пам'ятає...

Вранці Рябко прокинувся в буді. Одне око так запухло, що не бачило сонця. Нив хребет. У голові гупало.

Погода — золото. Плавно летять сніжинки. Одна з них опустилась Рябкові на ніс. Рябко згадував учорашній вечір. Рудого. Подумав: важко бути другом людини.